

Een nieuw elan

Met de thriller 'Plotseling thuis' van de Engelse auteur Francis Durbridge trokken ze naar het cultuurcentrum. Ze programmeerden één voorstelling en hoopten dat ze voldoende volk zouden aanspreken om alles betaald te krijgen. Enkel in het cultuurcentrum spelen betekende immers ook dat ze geen uitbating van een café konden doen, en daaruit hadden ze in het verleden hun overleven gepuurd. Het werd een schitterende voorstelling en de belangstelling viel mee. Vooral omdat ze ook gevraagd werden elders tegen een interessante vergoeding te spelen.

Toch voelden ze aan dat ze meer moesten doen. En dan kwam het moment dat ze, herinner je hun startperiode, hun identiteit zouden vinden. Ze trokken resoluut de kaart van wat ze met een groot woord 'thematheater' zijn gaan noemen. Het begon met 'De heks van Mechelen', productie waarmee ze de schijnheiligheid van de kerk in de Middeleeuwen aan de kaak stelden. Met 'Getto' van Sobol kende Kreabo vzw een absoluut hoogtepunt. Ze speelden drie keer voor een behoorlijk gevulde schouwburg in het cultuurcentrum en speelden ook nog eens op verplaatsing voor een gevuld centrum. Ook de productie 'Mevrouw Pilatus' kende een uitzonderlijk grote belangstelling en

onder impuls van de ondertussen nieuw aangestelde pastoor Hellings werd van dit 'passiespel' een voorstelling in de kerk van Boekt gegeven.

Vanaf dat moment brachten ze twee producties per seizoen: een thematoneel en een stuk met iets meer aandacht voor entertainment, maar toch nog altijd met een inhoudelijke boodschap. Enkele mijlpalen in thematheater waren verder 'Angst eet de ziel' van Rainer Werner Fassbinder, 'Transit Vlaanderen' een stuk over en met asielzoekers waarmee ze zelfs in het VCA in Brussel optraden, 'King Kongs dochters' van Theresa Walzer, stuk dat serk gecontesteerd werd maar waar ze bij Kreabo vzw nog altijd achter staan, 'Kroniek van een kleinburgerlijk leven' een bewerking van 'Verhalen uit het Weense woud', 'Oud papier' van Stany Crets